

MAA- JA METSÄTALOUSVALIOKUNNAN LAUSUNTO 12/2014 vp

Valtioneuvoston selvitys EU-lainsäädännön ja lainsäädäntöehdotusten arvioinnista Suomen kannalta

Suurelle valiokunnalle

JOHDANTO

Vireilletulo

Suuri valiokunta on 21 päivänä helmikuuta 2014 lähettänyt jatkokirjelmän 2. VNK 14.02.2014 valtioneuvoston selvitys EU-lainsäädännön ja lainsäädäntöehdotusten arvioinnista Suomen kannalta asiassa E 113/2013 vp maa- ja metsä-

lousvaliokunnalle mahdollisia toimenpiteitä varten.

Viitetiedot

Valiokunta on aikaisemmin antanut asiasta lausunnon MmVL 30/2013 vp.

VALTIONEUVOSTON JATKOKIRJELMÄ

Ehdotus

Valmisteilla ja voimassa olevan EU-sääntelyn kansallinen tarkastelu tarkoituksenmukaisuuden ja toimivuuden näkökulmasta on keskeinen osa Suomen vaikuttamistyötä EU:ssa. Kyse on jatkuvasta toiminnasta, jota kukin ministeriö toteuttaa hallinnonalallaan.

Suomen kannalta ongelmallista EU-sääntelyä näyttää olevan suhteellisen vähän. Niissä tapauksissa, joissa ongelmalliseksi on koettu esimerkiksi kilpailukyky- tai työllisyysvaikutusten tai kansallisten erityisolosuhteiden liian vähäisen huomiointi, itse säädöksen tai säädösehdotuksen tarpeellisuutta ei ole kyseenalaistettu. Kyse on siis sinänsä tarpeellisista säädöksistä, joiden yksityiskohtiin liittyy ongelmia. Lisäksi useissa tapauksissa ongelmat liittyvät säädösten täytäntöönpanossa koettuihin hankaluuksiin, toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen riittämättömyyden huomiointiin, ylimitoitettuihin vaati-

muksiin tai kohtuuttomaan hallinnolliseen taakkaan.

Sääntelyn toimivuutta arvioitaessa on muistettava, että EU:n lainvalmistelu- ja säädäntötyössä on kyse tasapainon löytämisestä erilaisten poliittisten tavoitteiden, arvojen ja intressien välillä. Tämä merkitsee kompromisseja 28 jäsenvaltion sekä unionin toimielinten kesken.

a) Toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen riittämätön huomiointi, vaatimukset ylimitoitettuja

Direktiivi raskaan kaluston kuljettajien ammattipätevyydestä (2003/59/EY) ja ajokorttidirektiivi (2006/126/EY) aiheuttavat osin toisiinsa nähden ristiriitaisten ikä- ja ammattipätevyysvaatimusten vuoksi raskaan kaluston kuljettajapula erityisesti sellaisessa maatalous- tai muussa yritystoiminnassa, jossa tehdään lyhyitä kuljetuksia raskailla ajoneuvoilla. Parhaillaan me-

neillä olevassa raskaan kaluston kuljettajien ammattipätevyysdirektiivin uudistuksessa tulee pyrkiä edellinen huomioden tarkoituksenmukaiseen sääntelyyn.

Komission valtioneuvoston suositukset (2008/C 82/01) koskien uusiutuvan energian direktiivin toimeenpanoa ovat sinänsä tarpeelliset ja selkeät. Niiden tulkinta ja tukia koskeva ilmoitusmenettely ovat kuitenkin niin monimutkaisia, että siitä aiheutuu oikeudellista epävarmuutta ja jopa yritystaloudellisia vaikeuksia. Nämä soveltamisepävarmuudet vaikeuttavat myös asetetun tavoitteen saavuttamista. Meneillään olevassa tukisuuntaviivojen uudistuksessa tulisi puuttua tähän oikeudelliseen epävarmuuteen.

b) Hallinnollinen taakka

Yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukia koskevat valvontajärjestelmät ((EY) N:o 1122/2009, (EU) N:o 65/2011, (EU) N:o 1307/2013) aiheuttavat kohtuutonta hallinnollista taakkaa. Raja-arvojen tulisi olla korkeammat ja valvonnassa tulisi keskittyä suurimpiin virheisiin sekä mahdollisuuksien mukaan siirtää riskiperusteiseen raportointiin.

c) Jäsenvaltioiden erilaisia lähtötasoja tai kansallisia erityisolosuhteita ei ole huomioitu
Maatalouspolitiikan valvontajärjestelmissä ei riittävästi huomioida Suomen lyhyttä kasvukautta ja siten lyhyttä aikaa suorittaa maataloustukien valvonnat ja peltolohkorekisterin peltalojen päivitykset. Suorien tukien ennakoita tulisi voida maksaa maaseudun kehittämisen tukien tapaan pelkän hallinnollisen valvonnan suorittamisen jälkeen. Lumipeitteisen maaston takia peltolohkorekisterin päivitysprosessille tulisi myöntää lisää aikaa.

EU:n yhteisen kalastuspolitiikan valvontavaatimukset ((EY) N:o 1224/2009 ja (EU) N:o 404/2011) soveltuvat huonosti Suomen olosuhteisiin. Suomen suhteellisen pienimuotoinen kaupallinen merikalastus joutuu täyttämään laajamittaisen avomerikalastuksen tarpeista syntyviä vaatimuksia. Kalastuspolitiikan uusilla alueellistamissäännöksillä voitaisiin vähentää sääntelyä.

d) Tarve kattavampaan vaikutustenarviointiin
Talous- ja finanssikriisin myötä käynnistyi voimakas rahoitusmarkkinoihin kohdistuva sääntelyn muutos- ja kehittämisvaihe. Euroopan finanssijärjestelmän rakenteiden korjaamiseen, uusien kriisien estämiseen ja finanssimarkkinoiden vakauden edistämiseen tähtääviä hankkeita on meneillään erityisesti pankkisektorilla. EU:n komissio ei toistaiseksi ole tuottanut arvioita sääntelyn kokonaisvaikutuksista rahoitus- ja pääomamarkkinoihin ja talouden eri sektoreille. Eri sääntelyuudistusten vaikutukset markkinoihin, palveluntarjoajiin, rahoituksenvälitykseen ja kansantalouteen tulisi selvittää.

Valtioneuvoston kanta

Yhteiset säännöt ovat välttämättömiä yhteisten poliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi. EU-sääntelyn tavoitteet tulee kuitenkin saavuttaa mahdollisimman yksinkertaisesti ja mahdollisimman pienin kustannuksin. Samalla on varmistettava muun muassa työntekijöiden, kuluttajien ja ympäristön suoja.

EU-sääntelyn toimivuuden ja laadun varmistamiseksi uusien lainsäädäntöehdotusten osalta on varmistettava, että:

- 1) sääntely on tarpeen,
- 2) ehdotus on toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden mukainen,
- 3) ehdotettu sääntelytapa ja -muoto on perusteltu sääntelyn tavoitteiden näkökulmasta,
- 4) jäsenvaltioiden erilaiset lähtötilanteet ja kansalliset erityisolosuhteet on huomioitu,
- 5) ehdotetun EU-säädöksen vaikutukset on arvioitu kattavasti,
- 6) ehdotettu EU-säädös on selkeä, tehokas, vaikuttava ja täytäntöönpanokelpoinen.

Jo voimassa olevan EU-sääntelyn arviointiin ja kehittämiseen Suomi vaikuttaa toimittamalla komissiolle, muun muassa Refit-ohjelman puitteissa, EU-sääntelyn toimivuutta koskevia näkemyksiä ja ehdotuksia. Kahdenvälistä keskustelua ja yhteistyötä komission kanssa jatketaan aktiivisesti. EU-sääntelyn toimivuuden parantaminen on valtioneuvoston tavoite kaikissa yksittäisissä säädösvalmisteluhankkeissa.

EU-sääntelyn keventämistä ei voi lähestyä vain numeerisesti säädösten määrään keskittyen. EU-sääntelystä pidättäytyminen saattaa merkitä sitä, että yhden yhteisen säädöksen sijaan on 28 erilaista kansallista säädöstä, joihin kansalaisten, yritysten ja muiden toimijoiden on mukautettava toimintansa.

Komissiolla on ensisijainen rooli EU:n lainsäädännön toimivuuden ja laadun varmistamisessa. Sääntelyn toimivuuden parantamisen tulisi näkyä vahvasti tulevan komission ohjelmassa. Uutta lainsäädäntöä ehdottaessaan komission tulee varmistaa kilpailukyky- ja työllisyysvaikutusten sekä eri säädösten yhteenlasketun vaikutuksen kattava arviointi.

Kilpailukykyvaikutuksia tulisi tarkastella laaja-alaisesti niin, että eri sektoreilta tulevan lainsäädännön kumulatiiviset vaikutukset yrityksille pystyttäisiin identifioimaan. Erityisesti tulee varmistaa, ettei EU-sääntelystä aiheudu kohtuuttoman suurta taakkaa mikro- ja pk-yrityksille. Nämä tavoitteet tulee huomioida myös komission uudistaessa vaikutusarviointeja koskevaa ohjeistustaan.

Myös neuvoston ja Euroopan parlamentin on omalta osaltaan vastattava EU-sääntelyn toimivuuden kehittämisestä. Säädösehdotukset voivat muuttua merkittävästi neuvoston tai Euroopan parlamentin käsittelyssä. Valmisteluprosessin aikana on tarvittaessa tehtävä täydentäviä vaikutusarviointeja.

Suomi pitää tärkeänä, että vuodelta 2003 oleva EU:n toimielinten välinen sopimus paremmasta sääntelystä päivitetään, jotta sen sisältö on riittävän kunnianhimoinen.

EU:n sääntelytavoista ja -muodoista tulisi käydä laajempaa keskustelua sekä EU:ssa että kansallisesti. Suuntauksena on ollut asetusten suosiminen suhteessa direktiiveihin, sääntelyn yksityiskohtaisuuden lisääntyminen sekä toimivallan delegoiminen komissiolle. Oikeusvarmuuden vaatimukset sekä täytäntöönpanon ja noudattamisen valvonta puoltavat usein sääntelyn yksityiskohtaisuutta. Toisaalta tarve varmistaa riittävä kansallinen liikkumavara puoltaa puitesääntelyä. Samalla on otettava huomioon eri politiikka-alojen väliset erot.

Varhaisen vaikuttamisen merkitys korostuu. Tämä edellyttää valmiutta käsitellä asioita entistä varhaisemmassa vaiheessa, jo ennen komission esityksen antamista. Suomen kannalta tärkeiden EU-aloitteiden kansallista vaikutusten arviointia vahvistetaan. Tähän on osoitettava tarvittavat resurssit.

EU-sääntelyn toimivuuteen vaikutetaan neuvostokäsittelyn kaikilla tasoilla. Neuvostossa vaikuttamisen ohella vaikuttaminen Euroopan parlamenttiin on entistä tärkeämpää.

Kansallisesti on varmistettava myös, että EU-säädökset pannaan Suomessa täytäntöön oikea-aikaisesti ja oikeansisältöisenä. Kansallisten täytäntöönpanosäädösten on oltava selkeitä, tehokkaita ja vaikuttavia. Erityistä huomiota kansallisella tasolla tulisi kiinnittää siihen, ettei mahdollista kansallista liikkumavaraa käytetä niin, että se johtaa suhteettomaan hallinnolliseen taakkaan tai muulla tavoin heikentää kilpailukykyä tai työllisyyttä. EU-sääntelyn mahdollistamia kilpailukykyä ja työllisyyttä turvaavia poikkeusmenettelyjä tulisi hyödyntää kansallisessa toimeenpanossa.

EU-säädösten oikea toimeenpano ja noudattaminen vaativat nykyistä suurempaa huomiota. Jäsenmaiden ja komission välistä yhteistyötä lainsäädännön voimaansaattamisessa ja säädösten täytäntöönpanossa tulee tiivistää. Jäsenmaiden kesken tarvitaan poliittista vertaispainetta ja vertaisarvioita.

EU-säädösten toimivuutta on seurattava voimaantulon jälkeen, etenkin keskeisten säädösten osalta, jotta mahdollisiin epäkohtiin voidaan tarttua ennen kuin niistä aiheutuu pitkäaikaista tai kohtuutonta haittaa. Kuulemalla sidosryhmiä ja kansalaisyhteiskuntaa saadaan laaja-alaisesti tietoa säädösten toimeenpanon vaikutuksista kansalaisten, yritysten ja muiden toimijoiden kannalta. Lisäksi komissiolle on useissa säädöksissä asetettu velvollisuus arvioida säädöksen vaikutuksia tietyn ajan kuluessa sen voimaantulosta.

EU-sääntelyn toimivuuden parantaminen on jatkuva prosessi. Suomi osallistuu aktiivisesti ja aloitteellisesti kesäkuun 2014 Eurooppa-neuvoston valmisteluun, jotta Eurooppa-neuvosto

voi sopia konkreettisista lisätoimista asian edistämiseksi.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Perustelut

Yleistä

Valiokunta toteaa, että joulukuussa 2009 voimaan tulleen Lissabonin sopimuksen myötä integraatio on syventynyt ja EU on saanut uusia välineitä. Valiokunta painottaa kuitenkin sitä, että EU:n lainsäädäntötoiminnan tulee kohdistua olennaisiin kysymyksiin ja olla tosiasiallisesti tarpeellista ja hyväksyttävää. EU:n tulee pidättäytyä sääntelystä, jonka tavoitteet voidaan saavuttaa yhtä hyvin tai paremmin kansallisella tasolla. Valiokunta korostaa lisäksi, että EU-asioiden valmistelussa keskeistä on vaikuttaa aktiivisesti Suomelle tärkeissä tai ongelmallisissa asioissa. Valiokunnan aikaisemmat keskeiset linjaukset ja kehittämisalueet ovat yhä ajankohtaisia: suurimmat kehittämistarpeet kohdistuvat tehokkaaseen ja ennakkolliseen vaikuttamiseen EU:n toiminnan ohjaamiseksi Suomen kannalta olennaisiin asioihin. Valiokunta korostaa sitä, että Suomen kansalliset edut tulee määritellä ja EU:n politiikan vaikutukset Suomelle selvittää jo valmistelun varhaisessa vaiheessa, jotta voidaan valita priorisoitavat hankkeet ja panostaa niihin.

Vaikka yhä useampia asioita on saatettu Eurooppa-neuvoston linjattaviksi, tämä ei kuitenkaan ole muuttanut sitä tosiasiaa, että valtaosa EU-asioista valmistellaan ja hoidetaan toimivaltaitten ministerien johdolla heidän johtamiensa ministeriöiden toimesta. Tämä korostaa neuvoston päätöksenteossa vaikuttamisen merkitystä. Ministeriöt myös vastaavat toimialaansa kuuluvien EU-asioiden yhteensovittamisesta, sidoryhmien kuulemisesta ja yhteistyöstä eduskunnan kanssa. Valiokunta kiinnittää erityistä huomiota siihen, että EU-asioissa yhteistyö ja näkemysten koordinointi ministeriöiden välillä on

välttämätöntä, sillä EU-asiat koskevat usein useamman ministeriön toimialaa.

Valiokunta toteaa, että kansallisten parlamenttien aseman vahvistaminen on tärkeää päätösten poliittisen arvioinnin kannalta ja niiden hyväksyttävyyden lisäämiseksi. Vaikka lähes kaikissa jäsenvaltioissa parlamentit ovat mukana kansallisessa EU-asioiden käsittelyssä, vain harvassa jäsenvaltiossa ne ovat Suomen eduskunnan tavoin täysimääräisesti osallisena päätöksenteossa. Suomen EU-valmistelujärjestelmä takaa perustuslain tasolla eduskunnan osallistumisen EU-asioiden valmisteluun. Valiokunta kiinnittää tässä yhteydessä myös huomiota siihen, että maa- ja metsätalousvaliokunnassa käsittelyssä olevien varsinaisten EU-asioiden ohella valiokunta saa lähes viikoittain kokouksissaan maa- ja metsätalousministeriöltä tietoa ajankohtaisista EU-asioista, mikä mahdollistaa ajantasaisen asioiden seurannan.

Valiokunta toteaa, että yhteinen maatalouspolitiikka on EU:n voimakkaimmin yhdentynyt politiikkalohko. Käsittelyssä ollut EU:n yhteisen maatalouspolitiikan uudistus toimeenpannaan ensi vuoden alusta. Valiokunnan tähän mennessä saaman selvityksen mukaan uudistus on johtamassa toimeenpanon monimutkaistumiseen sekä maatalousyrittäjien ja viranomaisten hallinnollisen taakan lisääntymiseen, mikä on täysin vastoin maatalousuudistuksen alkuperäisiä tavoitteita. Valiokunta pitääkin välttämättömänä, myös taloudellisista syistä, että niin yhteisen maatalouspolitiikan kuin maaseudun kehittämispolitiikan yksinkertaistamistyössä siirrytään konkreettisesti byrokratian karsimiseen. Lainsäädännön rakennetta tulee muuttaa nykyistä enemmän siihen suuntaan, että yhteisötasolla säädetään periaatteista ja tavoitteista. Keinot tulee jättää nykyistä enemmän jäsenvaltioiden päätettäväksi.

Päätöksenteon yhteensovittamisen kehittäminen ja varhainen vaikuttaminen

Edellä on todettu, että EU-asioiden valmistelu tapahtuu toimivaltaisissa ministeriöissä. Yhteensovittaminen keskittyy erityisesti jaostoihin ja EU-ministerivaliokuntaan. Suomen kantojen muodostaminen neuvostoa varten pohjaa valtioneuvoston ja eduskunnan yhteistyöhön eduskunnan toimivaltaan kuuluvien asioiden osalta.

Valiokunta korostaa sitä, että kantojen yhteensovittamisessa on ilmennyt viime vuosina selviä puutteita. Valiokunta pitääkin välttämättömänä, että Suomen vaikutusvallan lisäämiseksi ja maksimoimiseksi yhteensovittamisjärjestelmä tehdään aukottomaksi ja että se tulee entistä etupainotteisemmaksi. Järjestelmää ei pidä ohittaa missään olennaisissa EU-politiikan kysymyksissä. Myös virkamiestasolla yhteensovittaminen tulee tapahtua ministeriöiden välillä heti valmistelun alkuvaiheesta lähtien. Valmistelujaostojen toimintatapoja tulee kehittää ja koukuksia järjestää säännönmukaisemmin kaikilla sektoreilla. Jaostotyössä kannanmuodostukseen osallistuvien on myös huolehdittava siitä, että esitetyille kannoille on tarvittava ministeriön poliittisen johdon tuki.

Valiokunta pitää tärkeänä, että EU-asioiden valmisteluun on liitettävä aiempaa läheisemmin erilaisten sidosryhmien ja kansalaisyhteiskunnan kuuleminen asioiden valmistelun eri vaiheissa, mukaan lukien jaostoissa. Näin saadaan laaja-alaisesti tietoa erilaisten lainsäädäntö- ja muiden hankkeiden vaikutuksista kansalaisten, yritysten ja muiden toimijoiden kannalta.

Valiokunta painottaa sitä, että eduskunnan riittävän varhainen tiedonsaanti on ehdoton edellytys eduskunnalle kuuluvan keskeisen aseman turvaamiseksi kansallisessa EU-asioiden valmistelujärjestelmässä. Valiokunta katsoo, että eduskunnan osallistuminen kannanmuodostukseen on vahvuus, joka tekee Suomen kannoista kestäviä EU-tason neuvotteluissa ja varmistaa niiden laajan poliittisen tuen kotimaassa. Keskustelu EU:n demokraattisesta oikeutuksesta on korostanut edelleen kansallisten parlamenttien EU-asioiden käsittelyyn osallistumisen merkitystä.

Valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että usein asioiden EU-käsittelyn aikataulu on varsin tiukka yhteensovittamiseen ja eduskunnan mukaan kytkemiseen. Eduskunnalle tulee edelleen viiveellä EU-asioita. Tässä tavoitteena tulee kuitenkin olla nollatoleranssi. Yhteistyössä eduskunnan kanssa on välttämättömää muodostaa kanta riittävän varhaisessa vaiheessa, muistaen myös, että neuvottelujen edetessä Suomen kantaa joudutaan usein tarkistamaan nopeallakin aikataululla.

Edellä on jo tuotu esiin varhaisen vaikuttamisen merkitys. Valiokunta painottaakin erityisen voimakkaasti sitä, että varsinaisen EU-asioiden valmistelun ohella on panostettava voimakkaasti varhaiseen vaikuttamiseen. Ennakoiva, strateginen suunnittelu ja omien kansallisten aloitteiden kehittäminen tulee olla keskeinen osa kansallista vaikuttamista. On välttämättömää tehdä omia aloitteita Suomen etujen edistämiseksi. Vaikka yhteensovittamisjärjestelmä on suunnattu pääosin kantojen muodostamiseen neuvoston käsittelyä varten, yhteensovittaminen on välttämättömän osatekijä myös varhaisessa vaikuttamisessa. Komission sisältä tulee identifioida vaikuttamisen kannalta tärkeät tahot kiinnittäen erityisesti huomiota komission pääsihteeristön koordinoivaan rooliin. Vaikuttaminen on ajoitettava riittävän aikaiseen vaiheeseen, ja sen tulee olla jatkuvaa toimintaa. Myös yhteydenpitoa muiden jäsenvaltioiden kanssa tulee lisätä ja osoittaa suurempaa aktiivisuutta koalitioiden rakentamisessa ja vaikuttamisessa. Unionin toimielimien osalta Suomen vaikuttamisen suurimmat kehittämistarpeet kohdistuvat riittävän varhaiseen vaikuttamiseen niin komission kuin Euroopan parlamentin suuntaan.

Valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että Euroopan parlamentin valta on entisestään kasvanut. Vaikka keskeisin rooli Euroopan parlamentin suuntaan on neuvoston puheenjohtajamaalla, on tärkeää seurata parlamentin kannanmuodostusta sekä kertoa parlamentin keskeisille toimijoille Suomen näkemyksistä ja mahdollisista kansallisista erityiskysymyksistä. Yhteistyötä suomalaisjäsenten kanssa tulee edelleen kehittää Suomen tavoitteiden edistämiseksi.

Muuta

Valiokunta toteaa, että metsäpolitiikasta tulee päättää kansallisesti. Metsätalouden osalta EU:n sääntelyn on tuotettava selkeää lisäarvoa metsien kestäväälle käytölle. EU:n on lainsäädännössään keskittyttävä vain välttämättömiin ja aidosti metsätalouden kannalta tarpeellisiin kysymyksiin. Toissijaisuusperiaatteen toteutumisesta EU:n lainsäädännössä on erityisesti tältä osin painotettava ja periaatetta on aidosti noudatettava.

Valiokunta kiinnittää huomiota siihen, että EU:n vaikutusvalta metsiä koskevissa asioissa on kuitenkin kasvanut lisääntyvän energia-, ilmasto- ja ympäristösääntelyn kautta, mikä uhkaa kaventaa EU-maiden kansallista metsäpoliittista päätösvaltaa. Jotta komission päällekkäisiltä ja usein ristiriitaisilta metsäsektoriin kohdistuvilta aloitteilta vältytään, on Suomen otettava yhdessä muiden metsäisten jäsenmaiden kanssa entistä aktiivisempi ote metsien kokonaisvaltaisen kestäväin käytön puolesta puhujana. Metsien merkitys maamme kansantaloudelle sekä maaseudun ja syrjäseutujen elinkeinoille ja hyvinvoinnille on tunnustettava. Metsien taloudellinen merkitys on nostettava myös EU:n metseen liittyvien politiikkojen keskiöön.

EU:n sääntelyssä tulee keskittyä EU:n kilpailukyyn ja uusiutuviin luonnonvaroihin pohjautuvan kestäväin kasvun edistämiseen. Valiokunta yhtyy valtioneuvoston kantaan siinä, että kilpailukykyvaikutuksia tulee tarkastella laajalaisesti niin, että eri sektoreilta tulevan lainsäädännön yhteisvaikutukset yrityksille pystytään tunnistamaan. Erityisesti tulee varmistaa, ettei EU-sääntelystä aiheudu kohtuuttoman suurta taakkaa mikro- ja pk-yrityksille. Nämä tavoit-

teet tulee huomioida myös komission uudistaessa vaikutusarviointeja koskevaa ohjeistustaan. Valtioneuvoston kannan mukaisesti valiokunta katsoo myös, että erityistä huomiota kansallisella tasolla tulee kiinnittää siihen, ettei mahdollista kansallista liikkumavaraa käytetä niin, että se johtaa suhteettomaan hallinnolliseen taakkaan tai muulla tavoin heikentää kilpailukykyä tai työllisyyttä. EU-sääntelyn mahdollistamia kilpailukykyä ja työllisyyttä turvaavia poikkeusmenettelyjä tulee aina hyödyntää kansallisessa toimeenpanossa.

Edellä on painotettu sitä, että liiallisesta hallinnoinnista aiheutuvaa taakkaa on kevennettävä välittömästi. Erityisesti valvonnan yksityiskohdissa on paljon sellaista sääntelyä, joka on erittäin ongelmallista ja jonka aiheuttama hallinnollinen taakka on täysin suhteetonta saavutettuun etuun nähden. Valiokunta on lausunnossaan valtioneuvoston selonteosta EU-politiikasta 2013 ja valtioneuvoston selvityksestä EULainsäädännön ja lainsäädäntöehdotusten arvioinnista Suomen kannalta (MmVL 30/2013 vp — VNS 6/2013 vp, E 113/2013 vp) tuonut esiin valvonnan erityiskysymyksiä, joihin on välittömästi saatava muutoksia byrokratian karsimiseksi. Valiokunta uudistaa kaikilta osin lausunnossaan esittämänsä ja kiirehtii toimenpiteitä muutosten aikaansaamiseksi.

Lausunto

Lausuntonaan maa- ja metsätalousvaliokunta ilmoittaa,

että se yhtyy asiassa valtioneuvoston kantaan korostaen edellä esitettyjä näkökohtia.

Helsingissä 4 päivänä huhtikuuta 2014

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

pj.	Jari Leppä /kesk	Pirkko Mattila /ps
vpj.	Lauri Heikkilä /ps	Jari Myllykoski /vas
jäs.	Heikki Autto /kok	Mats Nylund /r
	Satu Haapanen /vihr	Kari Rajamäki /sd
	Lasse Hautala /kesk	Janne Sankelo /kok
	Reijo Hongisto /ps	Katja Taimela /sd
	Anne Kalmarin /kesk	Tytti Tuppurainen /sd.
	Timo V. Korhonen /kesk	

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Carl Selenius.